

Memòria de la professió

Febrer 2025

# Entrevista al **Dr. Jaume Aubia i Marimon**



Llicenciat i doctor en medicina per la Universitat de Barcelona, especialista en nefrologia i medicina interna.

Ha estat vinculat a la direcció del Col·legi de Metges de Barcelona, on ha ocupat els càrrecs de tresorer (1982-1986) i de vicepresident de la Junta de Govern (1986-2002), així com de director gerent de la corporació (2006-2014).

Membre de diversos òrgans de govern d'institucions sanitàries: Parc Salut Mar, Institut d'Investigacions Mèdiques IMIM i el SEM. Ha estat director general del Ministeri de Sanitat i impulsor i redactor de dues lleis estatals fonamentals: la Llei d'Ordenació de les Professions Sanitàries i la Llei de l'Estatut Marc del professional sanitari.

Des de 2005, presideix el Grup Med, format per companyies financeres, asseguradores i tecnològiques des d'on s'impulsa la creació d'*start up* innovadores i el seu creixement a través de Fons de Capital Risc Healthequity-.

En l'Àrea Tecnològica és president de companyies tecnològiques participades com la de signatura electrònica Firmaprofesional o la d'identitat digital al mòbil Ebiid.

El 2015 va rebre la medalla Josep Trueta de la Generalitat de Catalunya al mèrit sanitari i el 2019 el Consell de Col·legis de Metges de Catalunya (CCMC) el va distingir amb la Insígnia d'Or de la Professió Mèdica.

## **Com era la seva família?**

Vaig néixer en una família de pagesos pobres. Molt pobres. Els meus avis eren gairebé tots analfabets, i la meva mare, molt a prop de ser-ho. Sense la generositat del mestre del poble, que pràcticament sense cobrar, va proposar als meus pares que ell em prepararia a les nits, després de l'horari escolar, per fer el batxillerat i examinar-me lliure a l'Institut de Tarragona, jo no hagués ni somiat de poder estudiar.

Després vaig anar guanyant beques successives per anar primer a l'internat, més tard per fer la carrera de magisteri i al final poder matricular-me a medicina.



Família Aubia, de nen a la falda de la seva àvia, 1950

## **Per què va decidir estudiar medicina?**

Perquè volia fer psiquiatria i em fascinava el coneixement de la ment. Quan vaig entrar a la facultat vaig adonar-me que hi havia molts altres coneixements més interessants dins de la medicina a part de la psiquiatria.

## **Com era la Facultat de Medicina on va estudiar? I com era l'ensenyament?**

Era com la societat d'aquell temps. Rígida, trista, jeràrquica i plena d'amenaçes: un sistema que agonitzava i que no se n'adonava.



Companys d'escola, el tercer per la dreta

## **Quina valoració en fa actualment d'aquell ensenyament?**

En els primers cursos, l'exigència era molt superior a les possibilitats d'aprendre. El primer curs crec que érem 2000 o 2200 alumnes i no va ser fins uns mesos més tard que van repartir-nos els alumnes en classes de matí i classes de tarda, on cada una ja érem 400 o 500!!

## **Era un estudiant que participava en la vida de l'hospital o es limitava a anar a classe?**

A partir del 3r curs vaig guanyar una plaça d'alumne intern per oposició. I això em va permetre viure pràcticament a l'hospital. Les classes de moltes assignatures eren secundàries per la meua formació.



Debat sobre l'eutanàsia amb el doctors Ferrer Ruscallada i Bruguera, 1989

## **Qui o què el va motivar a especialitzar-se en nefrologia i medicina interna?**

Quan vaig acabar la carrera, vaig optar a una plaça a la càtedra del Dr. Soriano, on ja havia estat d'alumne intern. Medicina interna era doncs l'opció "natural". Fins que el Dr. Revert va oferir-me incorporar-me a nefrologia i vaig canviar.



Amb el Dr. Ramon Trias Rubiès a la presentació de l'Informe Abril de 1991 fet pel CoMB sobre el Sistema Nacional de Salut

### **Va tenir dificultats al moment de trobar feina?**

Gens. El difícil era cobrar: guàrdies de nit o caps de setmana de dispensaris municipals, que permetessin continuar a l'Hospital Clínic tot el dia i fer-hi guàrdies gairebé de franc.

### **Què o qui va influir més en la seva vida professional?**

Potser primer el metge del poble (el pare del Dr. Corbella). Després el mestre del poble, també. A la facultat el professor Máximo Soriano i el Dr. Revert, esmentat abans.



Acte de presentació del llibre "El Col·legi de Metges de Barcelona i la societat catalana del seu temps (1894-1954)" al Saló de Cent de l'Ajuntament e Barcelona, 1994.

### **Quines limitacions veu ara en la formació que va rebre, quan era jove, per aconseguir ser un bon professional?**

No ho valoro com a limitacions, perquè les limitacions (escassetat) de mitjans, recursos, salaris, etc. es compensaven magníficament, amb l'entusiasme dels metges de l'hospital. Era d'ells i de l'accés a la "Biblioteca" que vam aprendre-ho tot i a ser bons metges.

## **Volia ser un professional liberal o li agradava més fer de metge del sistema sanitari públic?**

En aquell moment, aquest dilema no es vivia com a tal. Ser un bon metge volia dir treballar a l'hospital. I guanyar-se la vida, volia dir espavilar-te a fer de metge a on fos, ja sigui fer de metge de capçalera en el sistema públic o fer guàrdies o substitucions. El que calia fer era anar allà on sortia alguna oportunitat.

## **Tornaria a fer el què va fer, si comencés ara?**

No em penedeixo de res del que vaig fer. Vaig fer el que vagi poder, i n'estic orgullós.



Assemblea per l'aprovació del Codi de Deontologia de 1997 amb Jaume Padrós i Jordi Pujol, al Palau de la Música Catalana

### **Ha tingut oportunitat de fer recerca? de quin tipus?**

Sí. Inicialment, recerca clínica i aviat recerca mixta: clínic i laboratori, quan vaig fer la tesi doctoral. Després ja més endavant vam endegar tècniques punteres d'anatomia patològica.

### **Qui ha estat el metge que ha admirat més, i que ha pres com a exemple?**

Molts: el Dr. Pere Munné, el Dr. Josep Camp, el Dr. Revert i el Dr. Miquel Llorach.

### **Quins reptes i avenços destacaria de la seva etapa com a cap de la Unitat de Diàlisi de l'Hospital de l'Esperança i com a coordinador de la Unitat d'Investigació de Metabolisme Ossi a l'IMIM?**

A l'etapa de l'Esperança, el repte més bonic o més romàntic, va ser fundar i posar en marxa un hospital general amb especialitats des de zero a un lloc on no hi havia res. I crear un equip que feia diàlisi i trasplantaments. Aquest equip va atreure metges joves i preparadíssims de moltes altres especialitats a aquella aventura que va seguir fins que el 1992 vam fusionar-nos amb l'Hospital del Mar.

En el món de la patologia òssia metabòlica, vaig ser fundador de la Societat Espanyola d'Investigació Òssia i del Metabolisme Mineral (SEIOMM) i del grup de recerca d'IMIM.



Acte del Fòrum d'Hospitals amb Boi Ruiz i A. Paredes, 1999

### **Algun cop s'ha penedit d'haver decidit ser metge? i no haver marxat exercir fora?**

No, al contrari. Crec que si hagués marxat fora, potser no hauria tornat, la meva vida hagués estat una altra, i m'hagués perdut moltes coses que he pogut fer aquí i de les que em sento orgullós.

### **Quina importància ha tingut la seva llarga vinculació amb el Col·legi de Metges de Barcelona, i com valora la seva experiència com a vicepresident i posteriorment com a director gerent de la institució?**

El Col·legi té una importància essencial a la meva vida. No sé si és prudent dir-ho, però el Col·legi ha atret i concentrat una gran quantitat de metges excel·lents. Treballar amb ells ha estat una experiència vital impagable. Els resultats del treball d'aquells equips de metges, bons professionals, inquiets, generosos, renovats cada quatre anys està a la vista i un col·legi que és referent. Estic convençut d'haver aconseguit atreure professionals de primer nivell per a gestionar les assegurances, els medis financers, i les tecnologies



que hem introduït al CoMB. Tot plegat, ha estat per mi una forma de creixement personal que no té preu.



Premi del *Diario Médico* al Col·legi de Metges de Barcelona, 2007

### **Quins aspectes clau recorda de la seva col·laboració amb el Servei Català de Salut i Ministeri de Sanitat?**

Hi ha un moment que sí fas propostes de canvis de gestió i proposes polítiques diferents pel sistema sanitari, acabes també, per haver d'implicar-te en aquestes funcions directes. Crec que vaig aconseguir coses importants (LOPS, Estatuto Marco, Salut Respon,...). Però queda una sensació agredolça que el que hem fet no ha estat prou. No hem pogut canviar més profundament el sistema, ara amb la perspectiva dels anys és la idea que preval, que no l'hem fet canviar gaire. I això em fa una mica de llàstima.

### **Li sembla que els metges tenen menys prestigi actualment? Si ho creu a què pensa que es deu?**

No crec que els "metges" tinguin menys prestigi. Ara som molts més metges que abans. I hi ha menys personalització. Les institucions han substituït els

“noms”. Però la societat continua valorant als metges per damunt de moltes altres professions. Ara bé, com que el sistema sanitari s’ha fet tan complex, és molt difícil per moltes parts de la població separar les mancances, i els defectes del sistema de la feina dels metges. Però en el fons crec que la gent sap fer la distinció, encara.



Congrés de RRHH de Sanitat, quan va ser  
Director General de Recursos Humans i Serveis Econòmic-Pressupostari  
al Ministeri de Sanitat, 2002- 2004.

### **Creu que els metges són un col·lectiu uniforme? O som grup heterogeni amb interessos diferents?**

No ho hem estat mai d’uniforme. El que volíem i en el que creiem els “joves” de fa cinquanta anys, no era el mateix que volíem la majoria dels metges d’aquell temps. I això (joves i vells) només és una de les moltes “subagrupacions” que té tota professió i tot col·lectiu.



Reunió de *Healthequity*, amb Miquel Vilardell, Andreu Mascollell i Boi Ruiz, 2011

### **Creu que estem pitjor que quan va començar a exercir?**

No, ni parlar-ne. No estem pitjor en cap aspecte i ni de recursos, ni de coneixement, ni de tecnologies, ni de valors, ni en equitat. Estem molt millor. Però és normal que els que comencen vulguin millores.

### **Hi ha més o menys respecte als principis ètics ara que quan era jove?**

Jo crec que ara se'n parla més i els valors estant acceptats i més profundament. Quan jo vaig començar a exercir, el "tarugo" (demanar una comissió dels honoraris dels altres metges especialistes, laboratoris d'anàlisi..., als quals dirigíem el malalt que tu ateníes) per exemple no es veia censurable. I era conegut (acceptat, no) per tothom. Els pobres rebien una atenció molt deficient, on una malaltia podia arruïnar una família, ... ara això és censurable. Ara l'accés a l'atenció sanitària, i l'equitat és un valor pràcticament incontestat. Els conflictes d'interès (que potencialment són inevitables, també són molt menors. En resum, hi ha molt més respecte als principis ètics, però mai n'hi ha prou de respecte.

## **Té alguna recomanació o algun consell als metges i metgesses joves que llegeixen aquesta entrevista?**

Quina sort que teniu de ser metges avui! En un moment com aquest i en què hi ha tantes oportunitats de fer tantes coses necessàries, coses diferents i noves. I on les innovacions de tota mena que veiem a l'horitzó, comportaran la superació general d'insatisfaccions i patiments i que vosaltres ajudareu a superar. Valoreu aquest privilegi, feu-vos en mereixedors!!



Acte de Firma Professional a Madrid, 2018